

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπερικοῦ δραχ. 7.— Ἐσπερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 13.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Νοεμβρίου 1901

Ἔτος 23ος. — Ἀριθ. 47

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

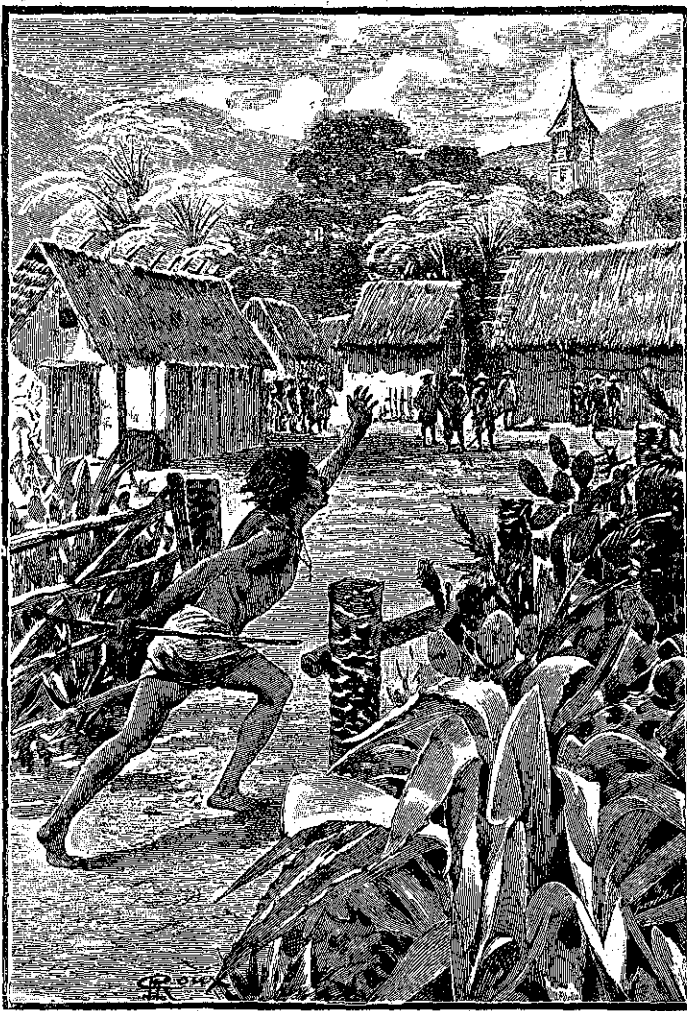
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' ΣΑΝΤΑ-ΖΟΥΑΝΑ

Δεκατρία ἔτη πρὸ τῆς ἀρχῆς τῆς παρούσης ἱστορίας, ἡ χώρα, ἡ διαβροχόμενη ὑπὸ τοῦ Τορρίδα, δὲν εἶχεν οὔτε χωρίον, οὔτε ἀγροκήπιον, οὔτε καλύβην. Δάση μόνον πυκνότερα καὶ πεδιάδες γόνιμοι, ἀλλ' ἀκαλλιέργητοι, εἰς τὰς ὁποίας καθήρχοντο κάποτε οἱ Ἴνδοι, διὰ τὰ βοσκῆσόν μόνον τὰ ποιμνία των. Ἦτο καθεαυτὸ μίαν ἐρημον, ὅπου δὲν ἐβλεπέ τις ποτὲ οὔτε ἐμπόρους οὔτε γεωργούς.

Τὴν ἔρημον ταύτην, εἰς ξένος, εἰς ἱεραπόστολος, ἀνέλαβε νὰ μεταμορφώσῃ.

Οἱ Ἴνδοι, οἱ διεσπαρμένοι εἰς τὴν χώραν τὴν πρὸς βορρᾶν τῆς δεξιᾶς ὀχθῆς τοῦ Ἄνω Ὀρενόκου, ἀνῆλθον ὡς πεπιτοπλεῖστον εἰς τὴν φυλὴν τῶν Γουαχαρίβων.

Ἦσαν ἄγριοι νομάδες, τοὺς ὁποίους ὁ πολιτισμὸς δὲν εἶχεν ἐτι ἐγγίσει. Μόλις εἶχον ἀθλίας τινας καλύβας διὰ τὰ στεγάζωνται καὶ ράκη ἀπὸ φλοιούσ δένδρων, διὰ τὰ καλύπτουν τὴν γυμνότητά των. Ἐτρέφοντο μερίδας καὶ με βαλάνους, καὶ δὲν ἐγνώριζαν οὔτε τὸ ἄλευρον τῆς μανιόκας νὰ ἐξάγουν, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς τροφῆς εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀμερικὴν. Εὐρίσκοντο εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς ἀνθρωπίνης κλίματος, μικρόσωμοι καθὼς ἦσαν καὶ ἀσθενικοί, με τὴν ἐξωγυμνήθη κοιλίαν των γεωφάγων, διότι τῶν δντι, τὸν χειμῶνα, πολλάκις ἐξηναγκάζοντο, ἐλλείψει ἄλλης τροφῆς, νὰ τρώγουν χῶμα. Καὶ ὅμως, ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας των Γουαχαρίβων ὁ παρατηρητὴς θάναυρασε τὰ ἴχνη κάποιας νο-

Ἐν τῷ Πάτερ Ἐσπεράντη I... Τὸν Πάτερ Ἐσπεράντη I! (Σελ. 375, στ. α')

με τὴν Ἑλληνικὴν Ψυχὴν, Ἀποκτῶσαν Ἑλλίδα καὶ Ἐδύεψή-Θρητήν: — τὸ Κοριθιακὸν Κῆμα με τὸ Ἰσοκτεῖνον Νέφος, Διοπροφροδοῦσαν, Ζιζ-Ζάκ καὶ Νευρόσπατον: — ἡ Κοπηλιτικὴ Κόθον με τὸ Τέμενος τῶν Μουσῶν, Ἰον τοῦ Ἀγροῦ, Ἰπέρησαν Ἑλληνοῖδα, Γλυκόμενον Σελήνην καὶ Τετραπέρατον (με τὸν ὄνομα τῆς) — ὁ Ναυδοκίαι με τὸν Μοιητικὸν Νόμοισον, Ἀδραν τῆς Κερκίρας, Κόρη τοῦ Δουράθεως, Πένθμιον Κυπαρίσσον καὶ Σανθὴν Μαυρομάταν (με τὰ ὄνοματά των) — ἡ Ἀμβρακιδικὴ Ἀδρα με τὴν Ὀνειροπόλον Ψυχὴν, Πικραμένην Καρδοῦλαν, Μικρὸν Ἀρόρον, Τριανταφυλλέριον Κάμπον καὶ Φουσκοβαλασιάν: — ἡ Τσιγγαρέλλα με τὴν Μενεξεδέλιαν, Νεολαίαν τῶν Παρισίων καὶ Πατρινοῦ Βαρκαρῆν: — ἡ Μελαγχολικὴ Σελήνολάτρει με τὸν Παγωμένον Καῖκασον, Ἰλιον Μέλαθρον καὶ Μόνωσιν: — ἡ Μέλλουσα Καλόγηρα με τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Ἀγγελοῦ τῆς Ἐδύεψης: Ἀγγελοῦ Ἀγγερινῶν, Νεολαίαν τῶν Παρισίων καὶ Ὀνειροπόλον Ψυχὴν: — ἡ Κελαϊδίστρα με τοὺς Δικηφόρους τῆς Νεολαίας, Κόρη τῆς Ἀχαΐας, Διοσκόπουρον, Κόκκινο Καπελάκι καὶ Φουγάρον τῆς Ἐδύεψης (με τὰ ὄνοματά των): — ἡ Γαλλικὴ Ναυαρχίει με τὴν Χιονοσκεπὴ Δίεσσην, Ναυτὴν τῆς Ναυαρχίδος καὶ Ρουμανικὴν Σημαίαν: — ἡ Σανθὴ Μαυρομάτα με τὴν Ἰπέρησαν Ἑλληνοῖδα, Νουταλινοῦσαν Ἑλληνοῖδα, Μελαγχολικὴν Ἑλληνοῖδα, Μόνωσιν καὶ Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν: — ἡ Φιλιμόμουσα Νεῦσις με τὸ Κόκκινο Καπελάκι καὶ Ἰπέρησαν Ἑλληνοῖδα: — ἡ Γαλλικὴ Ναυαρχίει με τοὺς Δικηφόρους τῆς Νεολαίας, Νεραΐδαν τῶν Σπετοῦν καὶ Ναυτὴν τῆς Ναυαρχίδος (εἰ δυνατόν με τὰ ὄνοματά των): — ἡ Χαριτωμένη Μουρίτσα με τοὺς Δικηφόρους τῆς Νεολαίας, Νεολαίαν τῶν Παρισίων, Δὸρ Ροτρήγον, Τράιαν τοῦ Ἐδύεψου καὶ Κοφινοκεφαλάκην: — ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου με τὸν Δαφροστεφῆ Ναυαρχον, Κοπηλιτικὴν Κόθον, Παγωμένον Καῖκασον, Δι-Ἰάψιν τῶν Πατησίων καὶ Κυκλαδίτην: — τὸ Κρητικὸν Κάστανον με τὴν Μεσοποταμιτισσαν, Κυκλαδίτην, Μόνωσιν, Ἀσπροποταμίτην καὶ Πένθμιον Κυπαρίσσον (με τὰ ὄνοματά των, ἂν θέλουσιν.)

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἰπέρησαν Ἀστὴρ (ἡ ἐπιστολὴ σου ἀπέπνευσε τὸ ἄρωμα τοῦ ὠραίου σου περιπέτου) Μολὼν Λαβὲ (δὲν περᾶσαι, ἂν τὸ ἔμαθαι ἂν ἐπιμένῃς ὅμως νὰ τὸ ἀλλάξῃς, δὲν θῶ σήμεριώσωμεν ἀρχικὰ καὶ ἔτσι δὲν θὰ τὸ μάθῃ κανεὶς) Τηλέμαχον (τὸ ἀπροσδόκητον δὲν λύεται πάντοτε εὐκολὰ: βεβαίως εἰμπορεῖς δὲν βάλῃς δύο Ἀσκήσεις τοῦ αὐτοῦ εἶδους: ὁ Στοιχειώδης ἀτελής, δίδει δὲν ἀρκεῖ ὁ τέλειος, πρέπει νὰ δηλοῦται ἡ ἀλλαγὴ ἐνὸς γράμματος:) Κρόταλον (δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ βιασθῆς τόσον, διότι ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀσκήσεων λήγει τὴν 15 Δεκεμβρίου) Ἀγάπην τῆς Νεότητος (χαίρω πού δὲν μ' ἐλησμένης) Ἰσπότης τῆς Ὀμίχλης (πότε μοῦ ἔστειλες Ἀσκήσεις, μήπως μετὰ τὴν προθεσμίαν; τότε βέβαια δὲν τὰς ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου: στέλλέ μου διὰ τὸν νέον Διαγωνισμόν, ἀλλ' ἐγκαίρως:) Α. Κ. Σανδικτοσύλον (ἐστὶν ἀγαθὸν ἐγκαίρως, ἀλλὰ με τὰς καθάρσεις ἔγιναν ἀνώμαλα τὰ ταχυδρομεία:) Τραγιάσκαρι (πού μοῦ γράφει με χαρὰν διότι εἶνε Κυριακὴ) Ἀστὴρα τῆς Ἀνατολῆς (αἱ λύσεις δεκταὶ) Μαρίδαν τοῦ Ἐδύεψου (τὸ ἔστειλα) Σερμὴν Κόρη (ἡ ὁποία μοῦ γράφει κατενθουσιασμένη με τὸν Ἀκόλοθον τοῦ Μεγ. Ναπολέοντος: τὸν ὅποιον ἀνεγίνωσκον εἰς τὸν τόμον τοῦ 1897 [Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) Μαρίκην Παπαγιαννοπούλου (εἶπε εἰς τὴν φίλην σου, διὰ τὸ παλαιὸν σου ψευδώνυμον εἶνε ἐλευθερον καὶ δύναται νὰ το λάβῃ) Μαργαριταφόρον (ἀφ' οὗ τὰ εἶχες στείλῃ ἀφ' εὐθείας, βέβαια δὲν ὀφεί-

λεῖς παρὰ μόνον δύο) Φαληρικὴν Ἀδραν (χαίρετιστα ἀπὸ τὴν Κική) Κρητικὸν Κάστανον (ἔχει καλῶς: χαίρω πού πηγαίνουσ λαμπρὰ τὰ μαθήματα) Μέλλουσαν Καλόγηραν (ἔμαθα τὰ τῆς ἐπισκέψεώς σου εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, καὶ εὐχαριστήθηκα πολὺ: οἱ περὶ οὗ ἐρωτήεις, ὅχι δὲν εἶνε Πειραιώται: αὐτὸ δὲν εἶχα καμμίαν δυσκολίαν νὰ σοῦ το εἴπω) Κιθαροδὸν Ἀπόλλωνα (αὐτὸ δὲν σ' ἐμπαθίζει νὰ μοῦ γράφῃς κάποτε, διότι κα' ἐγὼ αἰσθάνομαι μεγάλην χαρὰν) Φαιδίμην (τουλάχιστον δεῦν εὐκαίρησιν, θὰ μοῦ γράψῃς;) Διαψευθεῖσαν Ἑλλίδα (μού ἤρεσε ἡ περιγραφή τῶν ἐγκαίνων τοῦ ἤλεκτροφωτισμοῦ τῆς πόλεως, καὶ συμπεριέροιαι τὴν δικαίαν σὰς χαρὰν) Παιμενίδα τῆς Δίεσσης (τὰ ἄδρα ἐστὶν ἀγαθὰ, ἀλλ' ἔως ἐβράδυναν εἰς τὸ Ταχυδρομείον) Ἐδύεψον (δὲν ἀμφιβάλω διὰ τὰ ἔστειλες: ἀλλ' ἀφ' οὗ ἔχθησαν εἰς τὸ Ταχυδρομείον, εἰμπορεῖς νὰ τὰ ξαναστελῇς: εὐγε διὰ τὴν πατριωτικὴν ἐπιστολήν) Σιωπηλὴν Νέκτα (καὶ ὅμως μοῦ μετέδωκες ὠραϊότητα τὰς ἐντυπώσεις σου: ὅσον διὰ τὴν μέθοδον τὴν ἄνω διδασκαλίαν, τί νὰ σοῦ εἴπω! μοῦ φαίνεται διὰ τὴν δύσκολα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ ξένην γλῶσσαν χωρὶς διδάσκαλον, τουλάχιστον δι' ἄλλου καίρη) Ναυτόπαιδα (καὶ) Μεληχρᾶν Ἀκτίνα (ἔστειλα) Διακίην Μαργαρίταν (ἂ, μὴ μ' ἐρωτᾷς ποῖος μοῦ το εἶπεν, ἀφ' οὗ ἤξεύρης διὰ ἔχω τὸ ποῦλάκι μου: καὶ βέβαια θὰ εἶναι ἐξ ἀνάγκης: εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ ἐπισκεφθῆς τὸ γραφεῖόν μου, χωρὶς νὰ περιπολῆς ἀπέτω) Καράμπαμπᾶν (ἦθελα κα' ἐγὼ νὰ σοῦ γράψω πολλά πολλά: ἀλλ' ἀφ' οὗ σοῦ μοῦ γράφῃς: τόσον ὀλίγα, ... προ-

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Δεκεμβρίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τῶν ἐποικίων δὲν νὰ γράφωσιν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνισμοὶ, πάλαιτι ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανήλους, ἂν ἕκαστος ποιήσῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

301. Λεξιγράφος.
Τὸ ἄρθρον κἀπὲρ ἡ θεὰ διὰ τὰ το μύρησιν, Κ' ἐν ἀκρωτήριον αὐτὸ ἀμέσως θὰ γεννήσῃ.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ τοῦ Κόσμου

302. Στοιχειώδης γράμματος.
Μικρὸν ἔνδυμα δηλῶ,
Πού βεβαίως το φορεῖς.
Στὴν ἀρχὴν ἂν ἀλλάξῃς,
Τότε ἐξαίρετα εἰμπορεῖς
Νὰ βουτήσῃς τὸ ψωμί σου
Καὶ νὰ πῶσῃς ἡ ἔρεξί σου.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Πατρινοῦ Ἀγγελοῦ

303. Τρίγωνον.
1.— Ἀλφάβητα σεμνόν.
2.— Φυσικὸν φαινόμενον.
3.— Ἀριθμητικόν.
4.— Ἐπιπέδον.
5.— Γράμμα.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κοραΐας Μασσαί

304. Ἀστὴρ.
Ναυτικατασταθῶν οἱ ἄστερες οἱ διὰ γραμμάτων ἐν τῶς, ὡστε νὰ νῶνα γινώσκονται: Καθὼς ἀρχαῖος συγγραφεὺς, ὄντων τῶν βασιλέως διαγωνίως δὲ αὐτοκράτωρ καὶ ἑ-

πάρχη τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Πενδοῦσης Καρδίας

305. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.
Ἀρχαῖος Βασιλεὺς — Νῆσο: τοῦ Αἰγαίου — Φθόγγος — Ἐπιστήμη — Γράμμα — Ἀριθμητικὸν ἐπέτον.

Ἀθροίσμα ὑπολοίπων: Πόλις τῆς Ἑλλάδος

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἰσημερινοῦ

306. Μαγικὴ Συλλαβὴ.
Τὸ ἀνταλλαγὴ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς

αὐτῆς, νὰ σχηματισθῇ ἐξάκις μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις

Δάτις, αἰτία, τριάς, οἰτία, τᾶξις, τιμάω.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Θαυμάσιου

307. Ἐρωτήσεις.
Τί πράγμα δὲν εἰμπορεῖ νὰ κρατήσῃ κανεὶς οὔτε ἐπὶ ἐν δευτεροβάπτου, ἂν καὶ εἶνε ἐλαφρότερον πτεροῦ;

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἑλληνοῖδος τῶν Δυστυχιῶν

308. Ἀκροστιχίς.
Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τὸνομα πατρὸς ἱστοριογράφου:
1. Μαλάκιον. 2. Πόλις τῆς Θεσσαλίας. 3. Ζῶον. 4. Νῆσο: τοῦ Αἰγαίου. 4. Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 4. Ποταμὸς τῆς Ἀσίας.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἐκτελοῦ

309. Ἑλληνοσύμφωνον.
ο - τω - ι - τασαι

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κοραΐας Μασσαί

310. Γρίφος.
κα
κα κα
κα κα κα κα
κα κα κα
κα κα

Ἦθῃ, ὦ μηχανή! κα κα θύστατα
κα κα
κα κα κα κα
κα κα κα κα
κα κα

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Θαυμαστοῦ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 38.

303. Διάκος (Δῖα, Κῶσι). — **304. Σύμπαν** (Σῆμ, Πάν). — **305. Φύκος, κυρτός.** — **306. Μ** **307. ΡΟΙΑ** (ΔΙ ΟΡΝΙθες...) **Μ Ε Ν** **ΟΝΑΡ** (ΟΥΡΑΝΟς ...) **Μ Υ Θ Ο Σ** **ΙΑΧΗ** (Η ΧΑΙΤη...) **Μ Ε Θ Υ Σ Ο Σ** **ΑΡΗΣ** (ἦρω Σ ΗΡΑ κλῆς) **Ν Ο Σ Ο Σ** **408. Ἄρης-ρίς = Α + (Δελ - Σ Ο Σ** **ων - ὦ = ΠΙΟΝ) = ἈΡΙΩΝ.** **Σ** — **409 - 410. 1) Ἄρως, κόρος, Πόρος, Πάρος, Πάρις.** — **2) Μῦθος, ἄμος, ὄρος, ὄρος, ὄνος, αἶνος, αἶνος, ἄμιος, ἄμιον, ἄμιον.** — **411. ΚΑΠΡΟΣ** (Κάιν ἄκις, πένια, ῥόμβος, ὄρος, σιγά.) — **412. Ἡ θέσις** δὲν τιμᾷ τὸν ἀνθρώπου, ἀλλ' ἀνθρώπου τιμᾷ τὴν θέσιν. — **415. Τρέφεται ψυχὴ μαθήμασιν.**

σμού, τὸ ὅποιον ἤρθε μὴ ἤδη δεκαεπίσημοι, τὸ ὅποιον ἤρθε μὴ ἤδη δεκαεπίσημοι...

Εἰς ἀπόστασιν πενήτηκοντα χιλιομέτρων, βορειοανατολικῶς τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ...

Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ ρίου τούτου, ἐκτίσθησαν τὰ πρῶτα οἰκοδομήματα τῆς Μονῆς...

Τὸ χωρίον ἰδρύθη παρὰ τοὺς πρόποδας ἑνὸς βουνοῦ, χωρισμένου ἀπὸ τὴν Σιέρραν Παρίμαν...

Διὰ τοῦ Ὀρενόκου ἔφθανε κατ' ἔτος ὅ,τι ἐχρειάζετο ἡ Σάντα-Ζουάνα, ἡ φήμη τῆς ὁποίας εἶχεν ἐπεκταθῆ μέχρι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου...

σύννη των, ἐγονάτιζαν, ὅπως εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐνώπιον τοῦ ἡγουμενείου, τῆς κατοικίας τοῦ ἱεραποστόλου...

Μὴ νομίσει τις, ὅτι ἡ ἰδρυσις τῆς Σάντα-Ζουάνας δὲν προσέκοψε πολλὰ κατὰ δυσχερεῖων σοβαρώτατων...

Ὅλοι οἱ Γουαχαρίβοι, οἱ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας εὐρισκόμενοι, ἀπετέλεσαν στρατιωτικὸν σῶμα, ὑπετάχθησαν εἰς τὴν πειθαρχίαν...

Τοῦτο ἀπεδείχθη ἤδη πρὸ ἑνὸς ἔτους, ὅταν ὁ διαβόητος Ἀλφρανίξ μετὰ τοὺς Κουίβας τοῦ ἐπεχείρησε νὰ εἰσελάσῃ εἰς τὴν Σάντα-Ζουάνα...

Ἐπὶ πλέον, ἡ Σάντα-Ζουάνα εἶχεν

ὀργανισθῆ ὄχι μόνον ὑπὸ ἀμυντικῆν ἐποψίν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἐπιθετικῆν. Ὅχι διότι ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἐσκέφθη ποτὲ νὰ κάμῃ κατὰκτησιν...

Ὡμιλήσαμεν ἀνωτέρω περὶ τῶν ἀγρῶν, οἱ ὅποιοι συντίονον κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν εὐημερίαν τῆς Σάντα-Ζουάνας...

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἦτο ἀκριβῶς ὅπως τον εἶχον περιγράψῃ ὁ κ. Μιραμπάλ, ὁ μικρὸς Γκόμος καὶ ὁ ψευδο-Ζορρές...

Ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ τοῦ ἱεραποστόλου τούτου, πρὶν γίνῃ μοναχὸς, καὶ ἀφιερωθῆ εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἔργου, καθεὶς δὲν ἐγνώριζεν...

τὴν βαθυτάτην μελαγχολίαν, ἡ ὁποία ἐσκόλαζε κάποτε τὸ ἀρρενωπὸν πρόσωπόν του, ἠδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ, ὅτι εἰς τὴν ζωὴν του εἶχεν ὑποστῆ μεγάλα δυστυχήματα...

Εἶπομεν, ὅτι ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης εἶχεν εἰς τὸ ἔργον του καὶ βοηθόν. Ὁ μοναχὸς Ἀγγελος, ἀφωσιωμένος εἰς αὐτὸν ψυχῇ τε καὶ σώματι, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ καυχᾶται ὅτι συνετέλεσε κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐργήματος...

Εἰς τὰ τῆς διεύθυνσεως τοῦ χωρίου, ἐβοήθηον τοὺς δύο τούτους καὶ μερικοὶ Ἰνδοί, ἐκλεχθέντες μεταξὺ τῶν ἀρίστων. Ἄλλα τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης, δῆμαρχος συγχρόνως στρατηγὸς καὶ ἱερεὺς, βαπτίζων τὰ παιδιά, εὐλογῶν τοὺς γάμους, παριστάμενος εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῶν ἐτοιμοθανάτων, κηδεύων τοὺς νεκροὺς, ἐξομολογῶν τοὺς ζῶντας, ὄδηγῶν τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν μάχην...

Ἀλλὰ μήπως δὲν ἠσθάνετο εὐφρόσυνον αἰσθημα, ἀποζημιῶνον αὐτὸν δι' ἄλλους τοὺς κόπους, ὅταν ἐβλεπεν εἰς ποῖον βαθμὸν εὐημερίας εἶχε φθάσῃ τὸ ἱδρυμά του; Μήπως ἡ ζωὴ του δὲν ἦτο ἐξησφαλισμένη, ἂν οἱ διάδοχοι τοῦ ἱεραποστόλου ἐξηκολούθουν νὰ βαδίζουσι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ἐχάραξεν αὐτός, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἔπρεπε νὰ πομακρυνθοῦν;

Ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐπιδρομῆς τῶν Κουίβων, οὐδὲν ἄλλο ἐπῆλθε νὰ ταραξῆ τοὺς κατοίκους τῆς Σάντα-Ζουάνας, καὶ οὔτε νέα ἐπιδρομὴ ἐφαίνετο ἐπιχειρημένη.

Ἐν τούτοις, περὶ τὴν κέμπτην ἔσπερινὴν ὥραν τῆς 1 Νοεμβρίου, τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ Ἰακώβος Ἐλλὰς καὶ οἱ σύντροφοί του ἐνέπεσαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀλφρανίξ, — κάποια συμπτώματα, ἂν ὄχι πανικοῦ, τούλαχιστον ζωηρᾶς ἀνησυχίας, ἤρρισαν νὰ ἐκδηλώνωνται εἰς τὴν πόλιν.

Ἐθεσθῆ μικρὸς Ἰνδός, διασχίζων τὴν πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ πεδία, τρέχων μετὰ ὄλην τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του, ὡς εἴαν κατεδιώκετο.

Μερικοὶ Γουαχαρίβοι ἐξῆλθον ἀπὸ τοὺς οἰκίσκους του, καὶ μάλιστα τοὺς εἶδεν ὁ μικρὸς Ἰνδός, ἀνέκραξε:

— Τὸν Πάτερ Ἐσπεράντην! . . . Τὸν Πάτερ Ἐσπεράντην!

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, ὁ μοναχὸς Ἀγγελος τὸν ὠδήγει ἐνώπιον τοῦ ἱεραποστόλου.

Οὗτος ἀνεγνώρισεν εὐθὺς τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἐφοῖτα ἐπιμελῶς εἰς τὸ Σχολεῖον τῆς Μονῆς, ὅταν διέμενε μετὰ τοῦ πατρὸς του εἰς τὴν Σάντα-Ζουάνα.

— Σὺ εἶσαι. . . Γκόμος; τῷ εἶπεν. Ὁ Γκόμος μάλιστα ἠδύνατο νὰ ὀμιλῇ.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; . . . Ἀπὸ τοῦ Τούου ἔφυγα κρυφά. . . Ἀπὸ τὸ πρῶτὸν τρέχω γιὰ νὰ φθάσω ἐδῶ. . . Ὁ μικρὸς Ἰνδὸς ἠσθάνετο φοβερά.

— Κάθησε, παιδί μου, νὰ ξεκουρασθῆς, τῷ εἶπεν ὁ ἱεραπόστολος. Κοντεύει νὰ βγῇ ἡ ψυχὴ σου ἀπὸ τὴν κόρασι. . . Θέλεις νὰ φάγῃς;

— Ὅχι πρὶν σὰς εἰπῶ γιὰ τὴν ἡλθα ἐδῶ. . . Ζητοῦν βοήθεια. . .

— Βοήθεια; . . . Οἱ Κουίβαι εἶνε ἐκεῖ-πέρα. . . τρεῖς ὥρες ἀπὸ ἐδῶ. . . Ἡ Σιέρρα. . . πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ. . .

— Οἱ Κουίβαι! . . . ἀνέκραξεν ὁ μοναχὸς Ἀγγελος.

— Καὶ ὁ ἀρχηγὸς των, προσέθεσεν ὁ Γκόμος.

— Ὁ ἀρχηγὸς των. . . ἐπανελάθει ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης, ὁ δραπέτης ἐκεῖνος κατὰδικός. . . ὁ Ἀλφρανίξ. . .

— Τούς ἀντάμασεν ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες. . . καὶ προχθὲς τὸ βράδυ. . . ἐπίασαν κάτι ταξειδιώτες, ποὺ τοὺς ὠδηγοῦσα. . . Ἡ Σάντα-Ζουάνα.

— Ἦρχοντο ἐδῶ; . . .

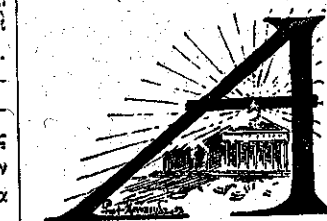
— Μάλιστα. . . καὶ εἶνε Γάλλοι. . .

— Γάλλοι!

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΕΝΑΣ ΚΑΙ Ο ΑΛΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΚΕΤΟΝ καὶ ῥον ἔχω νὰ σὰς γράψω. Σὰς ἄφισα εἰς τὴν ἡμερὴν ἐκεῖνην γαλήνην τῶν μέσων τοῦ ἔτους, — τῆς «Διαπλάσεως» ἐνοῶ, — καὶ σὰς ἐπανεύρισκω πλέον εἰς ὄλην τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν κίνησιν τῆς λήξεως. Πόσας συγκινήσεις καὶ εὐχαριστήσεις εἶχασε κατὰ τὸ διάστημα τῆς μηνιαίας σιγῆς μου! Κρίσεις διαγωνισμῶν καὶ προκηρύξεις νέων, βραβεῖα, εὐσημα, δῶρα, προνόμια, καὶ προπάντων τὴν μεγάλην ἐκείνην κηνοτομίαν τοῦ Ἑσπαθώματος, ἡ ὁποία, καθὼς μανθάνω, σὰς ἐνθουσίασε καὶ σὰς ἀνεστάτωσεν. . .

Εἰς ὄλην αὐτὴν τὴν παραζάλην, εἰς ὄλας αὐτὰς τὰς παντοειδῆς συγκινήσεις, καὶ μετὰ τὰς ἐσκόρπισεν ἡ καλὴ σὰς μὴ-τηρ Διάπλασις, αἱ Ἀθηναῖκαί Ἐπιστολαί μου θὰ ἦσαν ὀλίγον περιτταί, — ἄλλως τε δὲν ὑπῆρχε καὶ τόπος.

Ἐν τούτοις ἔμαθα, ὅτι ἡ τελευταία μου σὰς ἤρρεσεν ἰδιαιτέρως. Σὰς ἔκαμει

μεγάλην ἐντύπωσιν ἢ ἀντίθεσις ἐκείνη μετὰ τῶν δύο κορασιῶν — τῆς Σεμνῆς καὶ Φασαρίας, — τὰς ὁποίας σὰς παρουσίασα, καὶ ἐσπεύσατε νὰ το γράψετε πρὸς τὴν Διάπλασιν. Πραγματικῶς, ἦτο μία ἀντίθεσις ζωηροτάτη. Ἡ εἰκὼν μου ὠμοῖαζε μετὰ τὰς εἰκόνας ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν πολὺ φῶς καὶ συγχρόνως πολλὴν σκιάν, καὶ δι' αὐτὸ ἐκ πρώτης ὄψεως κάμνουν ἐντύπωσιν. Καὶ ὅμως, ἀπὸ τοιαύτας φωτοσκιάσεις ἀποτελεῖται, τοιαύτας ἀντιθέσεις παρουσιάζει ἡ μεγάλη, ἡ ἀπέραντος εἰκὼν τῆς κοινωνίας. Παντοῦ, εἰς κάθε βῆμα, θὰ συναντήσετε τὸ λαμπρὸν φῶς πλησίον τῆς μαύρης σκιάς, — μετὰ ἄλλους λόγους χαρακτηρᾶς τόσο ἀντιθέτους, ὅσον ἐκεῖνους τοὺς ὁποίους σὰς παρουσίασα.

Καὶ ὡς συμπλήρωμα τῆς προηγουμένης μου ἐπιστολῆς, θὰ σὰς ὀμιλήσω σήμερον περὶ δύο παιδιῶν, τὰ ὁποῖα γνωρίζω.

Εἶνε καὶ οἱ δύο μικροὶ μαθηταί, δέκα-δώδεκα ἐτῶν. Μετὰ τὴν διαφορὰν, — ὄχι βέβαια τὴν μόνην, — ὅτι ὁ ἕνας εἶνε πτωχὸς ὑπηρέτης, ὁ δὲ ἄλλος. . . ὁ μικρὸς τοῦ κύριος. Ὁ ἕνας φοιτᾷ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἀπόρων Παιδιῶν τοῦ Παρνασσῶ· ὁ ἄλλος πηγαίνει εἰς τὸ ἀριστοκρατικώτερον Λύκειον τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ ἕνας ἔχει ὄλα τὰ μέσα διὰ νὰ σπουδάζῃ ἀνέτως: γονεῖς πλουσίους καὶ φιλοσκόργους, διδασκάλους διακεκριμένους, βιβλία ἀφθονά, γραφεῖον πολυτελέστατον καὶ ὅ,τι ἄλλο εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε.

Ὁ ἄλλος ἀπεναντίας εἶνε ὀρφανός, στερεῖται τῶν πάντων, ὑπηρετεῖ διὰ νὰ σπουδάζῃ, τὰ βιβλία του τὰ περιμένει ἀπὸ τὸ ἔλεος τῶν κυρίων του, καὶ ὡς γραφεῖον τοῦ χρησιμοῦμαι μία γωνία τοῦ μαγειρείου. Καὶ ὅμως, τὸ βράδυ, δὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε νὰ τελειώσῃ ἡ ἐργασία εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ νὰ πομακρυνθῶν οἱ ἄλλοι ὑπηρεταί, καὶ νὰ ἡσυχάσῃ τὸ σπίτι, διὰ νὰ καθῆσθαι ἐκεῖνος εἰς τὸ ἐλεεινὸν τοῦ μελετητήριου, καὶ ὑπὸ τὴν καμπύζουσαν λυχνίαν τοῦ μαγειρείου, νὰ γρυπνήσῃ, νὰ μελετήσῃ, μέχρι βαθείας νυκτός. Τὴν ἰδίαν ὥραν, ὁ μικρὸς τοῦ κύριος, ἐπάνω, ρογγαλίζει μακαρίως, ἀφ' οὗ πρῶτα, μόνις μιστὴν ὥραν καὶ μετὰ χίλια στανεῖα, — μετὰ παρακλήσεις, μετὰ ὑποσχέσεις, μετὰ ἀπειλὰς, — συγκατετέθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ μαθήματά του! . . .

Τὴν ἡμέραν, πάλιν τὰ ἴδια. Ὁ μικρὸς κύριος, αἰωνίως μουρμουρίζων καὶ δυστροπῶν, φεύγει διὰ τὸ Λύκειον, ὅπου τον συνοδεύει ὁ μικρὸς ὑπηρέτης, κρατῶν τὸ βαρὺ φορτίον τῶν βιβλίων του. Ἄλλ' ἐπιστρέφει μόνος εἰς τὸ σπίτι, διὰ τὴν καθημερινὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ὁλονὲν ἐργαζόμενος, δὲν βλέπει τὴν ὥραν νὰ ἔλθῃ τὸ βράδυ, διὰ νὰ πάρῃ τὰ ἰδικὰ του βιβλιαράκια καὶ νὰ τρέξῃ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἀπόρων. Ὅσον πλησιάζει ἡ

ώρα, κάμνει σαν τρελός και είχε ή μόνη περίπτωση που άπειθεί εις τους κυρίους του και άρνείται υπηρεσίαν, αν τύχη να τον άπασχολήσουν την ώρα του σχολείου του; διότι θεωρεί μέγα δυστύχημα τὸ νὰ φθάση εις τὸ μάθημα ἀργότερα, ἔστω και πέντε λεπτά.

Εἶνε περιττὸν τώρα νὰ σας εἶπω, ὅτι ὁ ἕνας κάμνει θαύματα προόδου και ἔχει κατενθουσίαση τὴν Ἑφορείαν τῆς Σχολῆς, — ἐν ᾧ ὁ ἄλλος προκαλεῖ αἰωνίως τὰ παράπονα τῶν διδασκάλων του και τὴν λύπην τῶν γονέων του.

Προχθὲς πού ἔτυχε νὰ υπάγω εις τὸ σπίτι ὅπου βασιλεύει ὁ ἕνας και ὑπηρετῆς ὁ ἄλλος, ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσω ἄλλην τὴν ἀντίθεσιν, τὴν ἀληθῶς ἐκπληκτικὴν, μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν παιδίων.

Ἡ κυρία μου ἐπαινοῦσε πολὺ τὴν ἐπιμέλειαν και τὴν φιλομάθειαν τοῦ μικροῦ ὑπηρετοῦ, και μου διηγείτο ὅσα περὶ αὐτοῦ σὰς διηγῆθην ἀνωτέρω μου προσέθεσε δὲ αὐτολεξεῖ :

— Ξεύρετε ποῖα εἶνε ἡ τιμωρία πού του ἐπιβάλλω, ὅσαςκις κάμη καμμίαν ζημίαν; Τοῦ ἀναγγέλλω, ὅτι δὲν θά τον αφήσω τὸ βράδυ νὰ υπάγη εις τὸ Σχολεῖον. Και εἶνε τόση ἡ λύπη και ἡ ἀπελπισία πού τον πιάνει, ὥστε σὰς βεβαίω ὅτι ποτὲ δὲν μου ἐβάσταξεν ἡ καρδιά νὰ πραγματοποιήσω τὴν ἀπειλήν, και πάντα τὸ βράδυ τον συγχωρῶ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον ὁ υἱὸς τῆς. Ἦτο πολὺ χαρούμενος, διότι, — πρᾶγμα σπανιωτάτον, φαίνεται — κατώρθωσε νὰ πάρῃ ἕνα καλὸν βαθμὸν εις τὴν Γεωγραφίαν, και μᾶς ἔδειχνε τὸν ἔλεγχον του με μεγάλην πλῆθυν ὑπερήφανον.

— Βλέπετε, γὰ νὰ μελετήσης προχθὲς και νὰ πῆς καλὸ μάθημα; Πῆρες και ἕνα «καλῶς» μέσα εις τὰ τῶσα «μετρίως» τῷ εἶπεν ἡ μητέρα.

— Να, μαμάκα μου, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς και εἶμαι πολὺ πολὺ εὐχαριστημένος.

— Κ' ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένη μαζί σου... και τὸσον πολὺ μάλιστα, ὥστε θέλω νὰ σου προσφέρω μίαν ἀμοιβήν. Πέ μου, τί θέλεις;

— Ἐλεύθερα, μαμάκα;
— Ἐλεύθερα, παιδί μου.
Ὁ μικρὸς ἐγύρισε και μ' ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν ἔπειτα, ἐναγκαλισθεὶς τὴν μητέρα του με μείδισμα και με ὑφὸς χαϊδευμένου παιδίου, ἐψιθύρισε :

— Λοιπὸν... νὰ μὴ μελετήσω ἀπόψε, και αὔριο νὰ μὴν υπάγω Σχολεῖο!...
Ἐμείνα ἐκπληκτος. Ὅποια ἀντίθεσις! Ὁ ἕνας νὰ θεωρῆ ὡς ὑπεράτιον ἀμοιβὴν ἔτι ὁ ἄλλος θεωρεῖ ὡς ὑπεράτιον τιμωρίαν! Και εἶπα μέσα μου: Ὡ, αὐτὸ, χωρὶς ἄλλο, πρέπει νὰ το διηγῆθῶ εις τοὺς φίλους τῆς Διαπλάσεως!

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΙΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΘΗ. Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀθῆναι.

εἰς τὸν 66ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων (Ἰδὲ φιλ. 33, σελ. 266 ἰ. ἑ.)

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια.)

Ὁ Γάστων ἐσιώπησεν, ἐρυθρίασας διὰ τὴν περιαιτιολογίαν, ἡ ὁποία παρ' ὀλίγον νὰ τῷ διαφύγη. Ἄλλ' ὁ κύριος Ὀρδερικός ἐμαγεύθη ἀπὸ τὴν εὐγλωττίαν τοῦ μέλλοντος μαθητοῦ του, και ἤρχισε νὰ τον ἐγκωμιάζῃ. Ἐπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν βιογραφίαν τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας και ἐπήνεσε πολὺ τὴν πολεμικὴν του ἰκανότητά καθὼς και τὴν ποιητικὴν του ιδιοφυίαν. Ἐρχισε μάλιστα νὰ παγγέλλῃ ἐκ μνήμης και ἐν τῶν γνωστοτέρων του ποιημάτων. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ τρίτου στίχου, ὁ Γάστων τον διέκοψε λέγων :

— Αὐτὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα. Ἀφίνω τοὺς στίχους κατὰ μέρος. Λατρεύω τὴν μνήμην τοῦ πάππου μου, ἀλλ' ὄχι διότι ὑπῆρξε και ποιητής.

— Ἐν τούτοις, Ὑψηλότατε, ἀντίειπεν ὁ κύριος Ὀρδερικός, χάρις εἰς τὴν ποιητικὴν του ιδιοφυίαν ὁ δουξ τῆς Αὐρηλίας ἐτιμήθη ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους ἡγεμόνας, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τιμὴν τῶν νὰ γνωρίζουν κατὰ βάθος τὴν φιλολογίαν ὄχι μόνον τῆς πατρίδος τῶν, ἀλλὰ και τὴν ἑλληνικὴν και τὴν λατινικὴν. Πιστεύσατέ με· παρήλθεν ἡ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλη ἡ ἀξία συνίστατο εἰς τὸν χειρισμὸν τῆς λόγῃς ἢ τοῦ ξίφους. Και μάλιστα ἡ βάρβαρος αὕτη ἐποχὴ ἤτο παροδική. Τὸ πάλαι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους ὅλας τὰς ἐπιστήμας. Ἀλλὰ, και χωρὶς νὰνατρέξωμεν εἰς τὸσφ μακρὸν παρελθόν, μήπως ὅλοι οἱ ἡγεμόνες τῆς Γαλλίας, — τῶν ὁποίων, Ὑψηλότατε, εἴσθε εὐγε-

νῆς βλαστὸς, — δὲν εἶχον τὸ πνεῦμα ἐξῆχος καλλιεργημένον; Και οἱ ξένοι ἀκόμη ἡγεμόνες, οἱ Ἄγγλοι παραδείγματος χάριν, μήπως ἦσαν κατώτεροι; Ἀπόδειξις ὁ Μαῦρος Πρίγκιψ, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς δημηγορίας του...

— Ποῖος Μαῦρος Πρίγκιψ; ἠρώτησεν ὁ Γάστων ὑποκρινόμενος και πάλιν τὸν ἀμαθῆ. Ἐνόμιζα ὅτι ὅλοι οἱ Ἄγγλοι ἔχουν ἄσπρο δέρμα και κόκκινα μαλλιά. Μήπως ἡ Μαυριτανία εἶνε πλησίον τῆς Ἀγγλίας και τὴν κατέκτησεν, ὥστε νὰποτελέσῃ μέλος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τοῦ Λονδίνου κανένας Μαῦρος;

— Δὲν ἴουστῆνε, σὰς παρακαλῶ νὰ παγαίλετε τὴν Εὐχαριστίαν, εἶπεν ἡ Ἑρμάνη δι' ἡλλοιωμένης φωνῆς. Διότι μόλις και μετὰ βίας συνεκράτει τὸν γέλωτα, ἀκούουσα τὰς ἀνοησίας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, και βλέπουσα τὴν κατάπληξιν και τὴν ἀπελπισίαν τοῦ κυρίου Ὀρδερικού διὰ τὴν ἀπιστεύτως παχυλὴν ἀμάθειαν τοῦ νεαροῦ πρίγκιπος.

Κατόπιν, ὠδήγησεν τὸν ξένον τῆς ἐπάνω εἰς τὸ δῶμα, διὰ νὰ διέλθουν ἐκεῖ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἐσπέρας. Ἦτο ὠραιότατον αὐτὸ τὸ δῶμα, διότι ἐπὶ τοῦ βράχου εἶχον ἀναβιάσῃ χῶμα και τον μετέβαλαν εἰς ἀνδρῶν, με ροδιωνίας και ἄλλα εὐώδη φυτὰ, περιτοιχιζόμενον ἀπὸ μικρὰς πορτοκαλλέας ἐντὸς μεγάλων κιβωτίων. Ἡ θαλερὰ αὕτη γωνία ἀπόψε ἦτο ἀκόμη μαγευτικώτερα, διότι ἐφωτίζετο ὅλη, καθὼς και τὸ περίξ τοπίον, ἀπὸ τὸ μελιχρὸν φῶς τῆς σελήνης.

Ὁ κύριος Ὀρδερικός καταμαγευμένος, ἐξέφραζε τὸν θαυμασμὸν του πρὸς τὴν Ἑρμάνην διὰ τὸν κρεμαστὸν τοῦτον κήπον, τὸν ὁποῖον παρέβαλλε πρὸς τοὺς κήπους τῆς Σεμιράμιδος, ὅταν αἰφνης παράδοξος γρυλλισμὸς τον ἔκαμε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἔντρομος.

— Μὴ φοβήσθε, κύριε, τῷ εἶπε τότε ἡ Ἑρμάνη, εἶνε ἡ ἀρκουδίτσα μου και ἠθέλησε νὰ σας χαιρετίσῃ. Δὲν εἶνε καθόλου κακή. Παρήγγειλα δι' αὐτὴν ἕνα περιλαίμιον με αὐτὸ τὸ ρητόν: Τὸ κ ο μ ε, σ ε γ κ α ο υ ζ ο ε.

— Και τί σημαίνει αὐτό; ἠρώτησεν ὁ κύριος Ὀρδερικός, ἐξακολουθῶν νὰ ὀπισθοχωρῆ σιγα-σιγά.

— Ἐ γ γ ι σ ε μ ε, ἂν τ ο λ μ ᾱ ε. Πῶς σὰς φαίνεται αὐτὸ τὸ ρητόν, κύριε Ὀρδερῖκε;

Ὁ καθηγητὴς θά το κατέκρινεν εὐχαρίστως ἄλλ' ἡ εὐγένειά τοῦ το ἀπηγόρευσε. Ὅμως ἡ εὐγένεια αὕτη δὲν τον ἔκαμε νὰ δεχθῆ και τὴν πρόσκλησιν τοῦ Γάστωνος διὰ τὸ κυνήγιον τῆς ἐπαύριον. Ἐπροφασίσθη ὅτι ἦτο κουρασμένος ἀπὸ τὸ ταξεῖδι, και προσέθεσεν ὅτι προτιμᾷ τὴν ἡσυχον συνδιάλεξιν ἀπὸ κάθε ἄλλην διασκεδάσιν.

— Ἐξέρω, κύριε, τῷ εἶπεν ὁ Γάστων, ὅτι εἶνε καθήκον νὰ διασκεδάξῃ

κανεῖς τοὺς ξένους του κατὰ τὰς ὁρέξεις των και τὰς συνηθείας των. Και ἐπειδὴ δὲν εἶμαι καλὸς ὀμιλητὴς, διὰ νὰ σας διηγῆθῶ τὰ κατὰ τοὺς ἀγῶνας μας, θά σας προσφέρω αὔριον ἐν θέαμα, τὸ ὁποῖον θάπολαύσετε χωρὶς νὰ κουρασθῆτε διόλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Ἄγῶν σφαιροβολίας. — Τέσσαρες λεῦγαι τροχάδην — Τὸ κόκκινον ἄλογον.

Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν, τὸ πρῶτ', ὁ κύριος Ὀρδερικός Γουιλέλμος παρεκλήθη νὰ λάθῃ θέσιν. πλησίον τῆς Ἑρμάνης και τῆς Ἀδελαΐδος, εἰς τὸν ἐξώστην τῆς αἰθούσῃς τῶν ὀπλων, βλέποντα πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου. Ἐκεῖ εἰκοσὰς νεανίων, διηρημένων εἰς δύο στρατόπεδα, ἐπρόκειτο νὰ διαμφισβητήσουν τὴν νίκην ἀγῶνος σφαιροβολίας.

Ὁ κύριος Ὀρδερικός, ἐκὼν ἄκων προσῆλθε και ἐκάθησεν. Ἄλλ' ὀλίγον ἐνδιαφερόμενος διὰ τὸ θέαμα, περιέφερον ἐδῶ κ' ἐκεῖ τοὺς ὀφθαλμούς, ἕως ὅτου παρετήρησεν, εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς βουνου, ἕνα κόκκινον πανί, κυματίζον εἰς τὴν ἄκραν ὑψηλοῦ κοντοῦ, ἐπὶ τῆς στεγῆς μικρὰς καλύβης.

— Τί εἶνε ἐκεῖνο-ἐκεῖ; ἠρώτησε.

— Ἐκεῖνο-ἐκεῖ, κύριέ μου, ἀπήντησεν ἡ Ἑρμάνη εἶνε τὸ σύνθημα τὸ ὁποῖον ἔχομεν με τοὺς ποιμένας μας. Ὅταν τὸ κόκκινον σῆμα χαθῆ, ἡμεῖς θά ἐνοήσωμεν ὅτι ὁ πατέρας μου, τὸν ὁποῖον περιμένομεν, ἐφάνη εἰς τὴν κοιλάδα. Τότε θά προετοιμασθῶμεν νὰ τον ὑποδεχθῶμεν ἐδῶ καλὰ, και θά στείλωμεν εἰς προῦπάντησιν του κανένα ἀπὸ τοὺς καλοὺς μας δρομεῖς, ἴσως τὸν Ἰωδῆνον. . .

— Παντοῦ αὐτὸς ὁ Ἰωδῆνος! εἶπεν ὁ κύριος Ὀρδερικός. Ἐξυπνο παιδί και θά προοδεύσῃ εἰς τὸν κόσμον, ἂν διορθωθῆ ἀπὸ τὸ φοβερόν του ἐλάττωμα.

— Και ποῖον εἶνε τὸ ἐλάττωμά του; ἠρώτησεν ἡ Ἑρμάνη.

— Μοῦ φαίνεται πολὺ πανοῦργος. . . τοῦ ἀρέσει ὅλῳ νὰ κάμνη κατεργαριές. . . Δύσκολα εἶμπορεῖ κανεῖς νὰ τον ἐμπιστευθῆ.

— Τὸν Ἰωδῆνον; ἀνεκράξεν ἡ Ἑρμάνη ὄχι δά! Ὅταν θά λάβωμεν καιρὸν νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ αὐτοῦ σοβαρῶς, θά σας παρακαλέσω νὰ μου εἰπῆτε εἰς ποῖα γεγονότα στηρίζετε τὰς κρίσεις σας. Ἀλλὰ τὸ παιγνίδι θαρξίση. Νὰ ὁ Γάστων.

Ὁ κύριος Ὀρδερικός ἠσθάνθη πολὺ δυσάρεστον ἐκπληξίν, ὅταν εἶδε τὸν Γάστωνα ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατοπέδου του, με ἄπλουστάτην χωρικὴν ἐνδυμασίαν, ἡ ὁποία ἦτο κατ' ὅλα ὅμοια, ἐκτὸς τοῦ χρώματος, με τὴν ἐνδυμασίαν τῶν νεαρῶν ὑποτελῶν του, οἱ ὁποῖοι θά διηγωνίζοντο πρὸς αὐτόν.

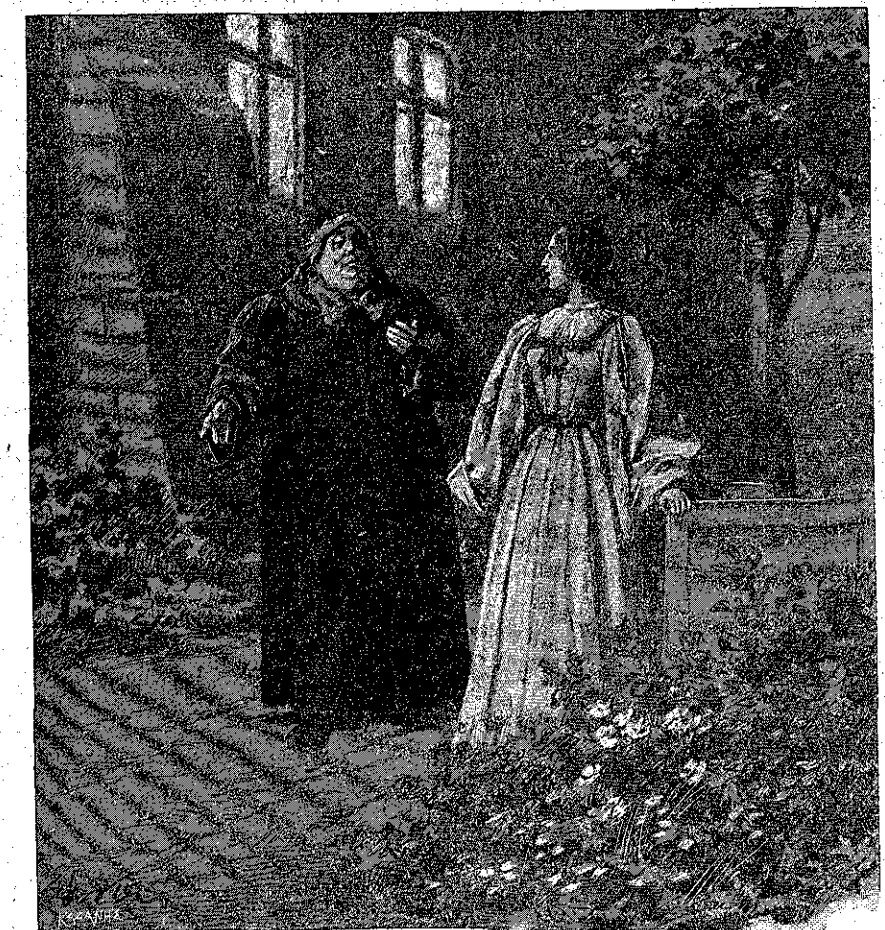
Ἐν ᾧ ἡ Ἑρμάνη και ἡ Ἀδελαΐς παρ-

ηκολούθουν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς προετοιμασίας τοῦ ἀγῶνος, ὁ κύριος Ὀρδερικός ἐξηκολούθει νὰ φλυαρῆ. Διηγείτο τὰ τοῦ ταξιδίου του ἀπὸ Βουλβόνης και ἀπηρίθμει ὅλας τὰς ἀφορμὰς, τὰς ὁποίας εἶχε κατὰ τοῦ Ἰωδῆνου, παραπονούμενος προπάντων διὰ τὴν ἀπόκρυψιν τῆς αὐτότητός του, ἡ ὁποία ἐγένεν αἰτία πολλῶν δυσάρεστον παρεξηγήσεων. Οὐχ ἥττόν τον ἐσυγχώρει δι' ὅλα αὐτὰ, διότι ἄνθρωπος τῆς ἡλικίας του και τῆς θέσεώς του, δὲν κατεδέχετο νὰ τὰ βάλῃ

εἰς τὸ μέσον τοῦ παιγνιδίου, ἀντήχησε τὸ σάλπισμα τῶν Δε Φουᾶ.

Εἶχε σαλπίσῃ ὁ φρουρός, ἀπὸ τῆς ἀκοπίας του.

Ἀμέσως ἡ αὐλὴ τοῦ πύργου, ἐπλημύρυσεν ἀπὸ ἀνθρώπους, προστρέξαντας ἀπὸ ὅλα τὰ περίξ οἰκοδομήματα. Οἱ παῖκται ἐσταμάτησαν, και ὅλοι οἱ θεαταὶ ἀνύψωσαν τοὺς ὀφθαλμούς, των εἰς τὴν καλύβην, ἡ ὁποία διεγράφετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀντικρυνου βουνου, ἡ και ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκυμάτιζε πρὸ ὀλίγου μίαν ἐ-

« Ὁ κύριος Ὀρδερικός ἐξέφραζε τὸν θαυμασμὸν του. » (Σελ 376, στήλ. γ'.)

μ' ἕνα τρελλόπαιδο. . . Μόνον πρὸς τὸ καλὸν τοῦ Ἰωδῆνου και πρὸς διαφώτισιν τῶν εὐγενῶν του κυρίων, κατήγγελλε τῶρα τὰς πράξεις του, και προπάντων τὴν ἄφρονα ἐκείνην ἀγορὰν ἐνὸς ἀκριθοῦ ἵππου, πού μόνον διὰ τὰ φάλαρά του ἐξώδευσεν, ὁ ἀνόητος, ὅλα τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα τῷ εἶχε δώσῃ ὡς ἀντιμισθίαν ὀδηγοῦ. . .

Ἡ Ἑρμάνη ἦτο πολὺ ἀνησυχολημένη με τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν αὐλὴν, ὥστε δὲν ἐπρόσεχεν εἰς τὴν ἀτελειώτην φλυαρίαν τοῦ κυρίου καθηγητοῦ. Ἄλλως τε οὔτε ἡ ἀπαρίθμησις τῶν ἄθλων τοῦ Ἰωδῆνου, οὔτε ὁ ἀγῶν τῆς σφαιροπαιξίας ἐπέπρωτο νὰ τελειώσῃ, διότι αἰφνης,

ρυθρὰ σημαία: Δὲν ἐφαίνετο πλέον. — Ἰωδῆνε, ἐφώνασεν ἡ Ἑρμάνη.

Ἀλλὰ ὁ Ἰωδῆνος εἶχε γίνῃ ἀφαντος. . . Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐφάνη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνου μίαν μορφή κινουμένη, ἡ ὁποία ἐνόμιζες ὅτι πετὰ διὰ μέσου θάμνων και πετρῶν. . . Ἦτο ἡδη μεσημβρία, ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Οὐρστ, εἰς τὴν ἄκραν ἄκραν τῆς κοιλάδος, ὅπου ὁ κόμης Δε Φουᾶ εἶχε σταματήσει πρὸς ἀνάπαυσιν.

Μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν, ὁ Ἰωδῆνος ἐξεπλάγη ἰδὼν τρεῖς θαυμασίους ἵππους, τοὺς ὁποίους ἐπότιζεν ἕνας ὑπηρέτης τοῦ σταύλου.

(Ἐπετα συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας, ως το κατ'έξακην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν...

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Εσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

Δι' ἁνδρομαί ἄρχονται τήν 1ην ἐκάστου μηνῆς καί εἶνε προκληρωταί δι' ἕν ἔτος.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΘΘΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις Ὅδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Δεκεμβρίου 1901

Ἔτος 23ον.— Ἀριθ. 48

ποῖος εἶνε.— ὁ Δοκροποταμίτης εὐχαριστεῖ τὸν Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης διὰ τὴν συγχρη- τήριάν του, καὶ τὸν πληροφορεῖ δι' ἕκαστον τὸ κα- θήκον του, ὅταν εἴη τὴν τιμὴν ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ Πανεπιστήμιον...

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλικὸν στέλλει ἡ Διά- πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἐπιπέτην Ἀετὸν (τὰ ὀνόματα περιττὰ) στείλει μόνον ὅσα τετρά- δια εἶδες δι' ὀφείλεις...

διὰ τὴν ἐπιστολήν εἰς τὴν ὅποιαν ἀπαντῶ ποτὲ δὲν ξανασημαίνω τὰ ἴδια Ἀετὸν Ἐπιπέτην Σκαφιδάκι (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ δι')

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνκαλλὰ- ξουν: τὸ Ἀργὸ Μενεξεδάκι μετ' ἡ Ἑλληνι- κῆν Ὑψίην, Κεραμιδιόρατον καὶ Τραγυόρατον...

Πνευματικὰ ἀσκήσεις Δι' ἄλλοις δεκατὶ μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου. Ὁ χάρις τῶν λόγων, οἱ τοὺ ὅποιοι δὲν νὰ γράφω- τας λόγους τῶν ὁ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ ἑσπερίῳ μας εἰς φασίλλου, ὡς ἑκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

318. Κρυπτογραφικόν. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 6 4 = Φιλόσοφος. 2 1 7 = Μέρος καρπού

319. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν ἐξονομαθητικὸν ἀρχηγοῦ:

320. Φωνηεντοδλίπων. κτος-ς - τυ - κμ - πλλ - ν - φσ - κβλλρ Ἐπιπέτην ὑπὸ Λευκοῦ Κλωσίδου

315. Λένυμα. Καὶ δεξιὰ με' ἔχεις ἄλλα καὶ ἀριστερά. Ἄν μ' ἀμνηστῆσθης θὰ γίνω... παγερά.

319. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν ἐξονομαθητικὸν ἀρχηγοῦ:

320. Φωνηεντοδλίπων. κτος-ς - τυ - κμ - πλλ - ν - φσ - κβλλρ Ἐπιπέτην ὑπὸ Λευκοῦ Κλωσίδου

321. Γράφος. Καὶ καὶ Μ καὶ καὶ Ἐπιπέτην ὑπὸ τοῦ Χρυσοθέου Μίθεα

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 39.

414. Ἰκτίνος, κτῆνος.—415. Ἀήρ. Ἡρα.— 416. Κλώθω, Κλώθω.

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

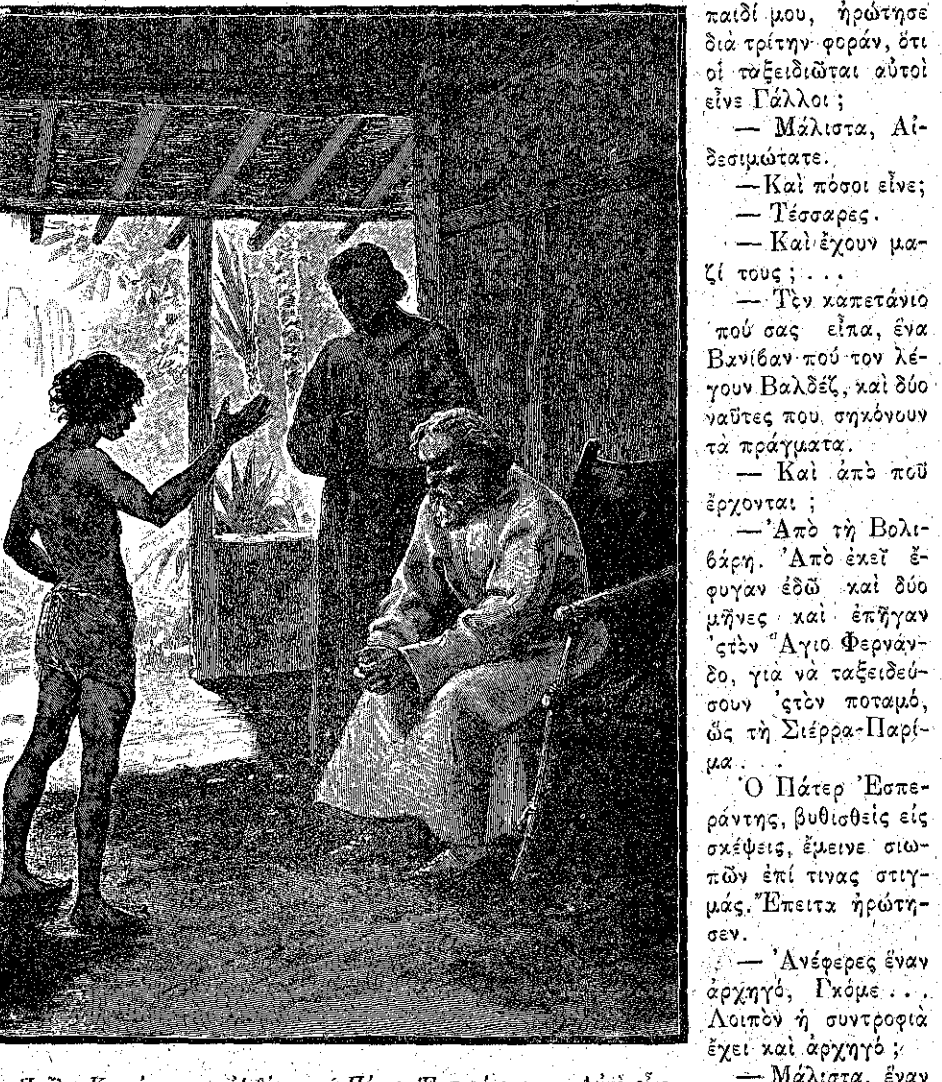
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια.) ΣΑΝΤΑ-ΖΟΥΑΝΑ

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἱεραποστόλου ἐκα- λύφθη ἀπὸ ἐξαφνικὴν ἀσπρότητα, καὶ πρὸς στιγμὴν τὰ βλέφαρά του ἐκλείσθησαν.

Ἐλαβεν ἐπειτα τὸν μικρὸν Ἴνδον ἀπὸ τὴν χεῖρα, τὸν εἴλκυσε πλησίον του, καὶ ἀτενίζων αὐτόν: — Πέ μου ὅ,τι ξεῦρες!

— Ἐπειτα... οἱ Κουίβαι μᾶς ἐπη- λυπηθήσαν... μ' ἐπῆραν... ἔθαψαν τὸν πατέρα μου... Ἐπειτα μού ἐπρότει- ναν νὰ τοὺς φέρω εἰς τὴν Σάντα-Ζουάνα...

— Ἐπειτα... ἠρώτησεν ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης. — Εἶπες λοιπόν, παιδί μου, ἠρώτησε διὰ τρίτην φοράν, ἐτι οἱ ταξειδιῶται αὐτοὶ εἶνε Γάλλοι;

Παῦλος Κερμῶρ... ἐπιθύτην ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης... Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄμά του; (Σελ. 382, στήλ. α')